

РЕШЕНИЕ

№ 37422

гр. София, 12.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 17.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **6515** по описа за **2025** година докладвано от съдия Биляна Икономова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в ЗАНН във връзка с чл. 208 и сл. АПК.

Образувано е по касационна жалба на Началник отдел „Оперативни дейности“ – С., дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП, срещу Решение № 1518/23.04.2025 г. по АНД № 18242/2024 г. по описа на СРС, 136-и състав.

Изложени са съображения за отмяна на оспореното съдебно решение. Безспорно се установявало извършеното административно нарушение, но неправилно се приемало, че не са причинени вреди на фиска и че следвало да се приложи разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Твърди се, че в случая е установена положителна разлика между фактическата и разчетената касова наличност. Допълва се, че спрямо дружеството били издадени още две наказателни постановления за същите по вид нарушения, но те не били влезли в сила. Формира извод, че случаят не бил маловажен. По тези съображения моли НП да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение за две съдебни инстанции. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът Началник отдел „Оперативни дейности“ – С., дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП, редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител поддържа изложеното в жалбата, моли решението на СРС да бъде отменено, а НП – потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение за две съдебни инстанции.

Ответникът „МГ- 0609“ ЕООД, редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли решението да бъде оставено в сила. Претендира разноски. В депозирания писмен

отговор са изложени подробни съображения относно неоснователността на жалбата. Твърди, че са налице основания случаят да бъде приет за маловажен, както и, че наложеното наказание било непропорционално. Заявява, че не следвало да се вземат предвид издадените други наказателни постановления, тъй като не били влезли в сила. Претендира разноси.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно призована, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, I касационен с-в, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество, тя е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: в 14:12 часа на 22.05.2024 г. в обект – денонощен магазин „А.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „МГ- 0609“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], служители на НАП констатирали, че дружеството не е изпълнило задължението си извън случаите на продажби да отбележи всяка промяна на касовата наличност – начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата, на ФУ чрез операциите „служебно въведени“ или „служебно изведени“ суми. В обекта имало функциониращо и регистрирано ФУ модел Тремол, FP-05 KL-VL с ИН на ФУ ZK031278 и ИН на ФП 50225924. Установено е, че наличността в касата е с размер на 734,75 лева, а според отпечатания междинен дневен „Х“ отчет наличността по каса е в размер на 742,24 лева, т.е. промяната в касовата наличност в размер на 7,49 лева представлява извеждане на пари, която не е отразена във ФУ в момента на извършването и с точност до минута. За нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин на дружеството е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № F774054/19.06.2024 г. Издадено е от Началник отдел „Оперативни дейности“ – С., дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП НП № 790188-F774054/30.09.2024 г., с което на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1000 лева на основание чл. 185, ал. 2 във връзка с чл. 185, ал. 1 ЗДДС. Въз основа на така установената фактическа обстановка СРС е приложил разпоредбата на чл. 63, ал. 2, т. 2 във връзка с ал. 1, чл. 63, ал. 4 и чл. 28 от ЗАНН, като е отменил НП поради маловажност на случая и е предупредил дружеството, че при извършване на друго нарушение от същия вид, представляващо маловажно нарушение, в едногодишен срок от влизане в сила на постановления от него съдебен акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Настоящата инстанция споделя изводите на Районния съд за отмяна на НП. В случая се извършва преценка само по отношение приложимостта на института „маловажен случай“ /§ 1, ал. 1, т. 4 ДР от ЗАНН/. Не дължат мотиви дали действително е било извършено процесното нарушение, кога и при какви обстоятелства е извършено и спасен ли е приложимият по време, място и лица закон, а именно - чл. 185, ал. 2 във връзка с чл. 185, ал. 1 ЗДДС във връзка с чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г.

Преценката за „маловажност на случая“ подлежи на съдебен контрол, поради което когато съдът

констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, наказателното постановление следва да бъде отменено поради издаването му в противоречие със закона – арг. ТР № 1/12.12.2007 г., по т. н. д. № 1/2007 г. на ОНСК на ВКС. В този смисъл са и разпоредбите на чл. 63, ал. 4 във връзка с ал. 2, т. 2 ЗАНН, съгласно които районният съд може да отмени наказателното постановление, когато прецени, че е налице маловажен случай на административно нарушение, и да предупреди нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Установено е в съдебната практика, че преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай по смисъла на § 1, ал. 1, т. 4 ДР ЗАНН се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат от деянието общественоопасни последици, време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения, без значение дали нарушението е резултатно или формално, наличието на смекчаващи обстоятелства.

В случая, въпреки обществените отношения, които се твърди, че са засегнати, нарушението представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Това е така, защото твърдяното за извършено нарушение представлява организационен пропуск на търговеца, с който по никакъв начин не са засегнати интересите на фиска. Не е спорно, че в търговския обект е имало монтирано и въведено в експлоатация фискално устройство, видно от чийто междинен дневен финансов „Х“ отчет наличността в касата е в размер на 742,24 лева, както и, че фактическата наличност на каса съгласно опис е с размер на 734,75 лева, т.е. констатира се промяна в касовата наличност в размер на 7,49 лева, представляваща извеждане на пари, която не е отразена на фискалното устройство. От това обаче не следва изводът, че са реализирани приходи чрез продажби без същите да са отчетени по установения от законодателя ред. Напротив – чрез ФУ са отчетени приходи в по-голям размер, „т.е. търговецът е отчетел реално доход, който ще го задължи към фиска с повече данък. Дори и установената разлика сама по себе си да представлява нарушение на въведените от законодателя правила, то това нарушение не води винаги и задължително до ощетяване на обществения интерес във финансово отношение“ /така вж. Определение по адм. д. № 8979/2019 г., I отд. на ВАС/.

Отделно, по делото няма представени от ответника доказателства в подкрепа на твърдението, обективизирано в НП, че са налице отегчаващи обстоятелства. Липсват данни за образуваните административнонаказателни производства, не е посочено с какъв акт са приключили те, влязъл ли е в сила този акт. За първи път с касационната жалба са представени два броя НП за същото по вид нарушение, извършено от дружеството, но липсва отразяване за влизането им в сила. Нещо повече, изрично е отбелязано, че те не са влезли в сила. С оглед ниската обществена опасност на деянието, липсата на вреди и незначителността на вредните последици, административното наказание „имуществена санкция, въпреки че е наложено в минимален размер, е несъразмерно тежко. Действително, съгласно чл. 12 ЗАНН „административните наказания се налагат с цел да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани“, но това налагане на санкция преди всичко не трябва да бъде самоцел на държавата, а да е в съответствие с тежестта на извършеното нарушение, независимо от обстоятелството, че нарушението е извършено от юридическо лице.

При така изложените съображения оспореното съдебно решение следва да бъде оставено в сила /

чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2 АПК/.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 63д, ал. 1 във връзка с чл. 143, ал. 3 АПК, в полза на ответника по касация следва да бъдат присъдени разноси в размер на 600 лева с ДДС. Неоснователно е възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, направено от касатора по реда на чл. 63д, ал. 2 ЗАНН. Съгласно чл. 18, ал. 2 Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа ако административното наказание е под формата на имуществена санкция, възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена имуществена санкция. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. при интерес от 1000 до 10 000 лв. размерът на възнаграждението е 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв. В конкретния случай е уговорено в договор за правни услуги и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева без ДДС, близо до минимално установения размер и съответстващо на действителната и правна сложност на делото, по което процесуалният представител на ответника по касация е изготвил отговор на жалбата и е изразил становище в открито съдебно заседание. По аргумент от § 2а от Наредба № 1/2004 г. върху сумата от 500 лева се начислява ДДС, неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, доколкото за осъществяване на правна защита и съдействие в настоящото производство той е упълномощил регистрирано по ЗДДС адвокатско дружество. Разноските се дължат от НАП съгласно чл. 2, ал. 2 ЗНАП.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I касационен с-в

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1518/23.04.2025 г. по АНД № 18242/2024 г. по описа на СРС, 136-и състав.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, със седалище в [населено място], да заплати на „МГ- 0609“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление - [населено място], р-н „К. поляна“, [жк], [жилищен адрес]0, ап. 46, представлявано от Г. В. Д., сумата в размер на 600 лева с ДДС, представляваща направените по делото разноси.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: